

Τι είναι σήμερα η Μεγάλη Ελλάδα για τους Ορθοδόξους Χριστιανούς; (Μοναχός Νείλος Βατοπαιδινός)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Βόλος, 19 Ιουνίου 2017.

Ομιλία του π. Νείλου Βατοπαιδινού στα πλαίσια της Ναυτικής Εβδομάδος αφιερωμένης στον Ελληνισμό της Κάτω Ιταλίας που διοργανώθηκε από τον φορέα ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΚΙΒΩΤΟΣ της Ιεράς Μητρόπολης Δημητριάδος και Αλμυρού.

Όσον αφορά την γεωγραφική περιοχή, μερικοί μελετητές αντιδικούν σχετικά με το αν η Σικελία – το μεγαλύτερο νησί της Μεσογείου- ανήκει ή όχι σ' αυτή. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για γεωγραφικά κριτήρια που φαντάζουν ξένα στις αρχαιοελληνικές προσδοκίες. Αν στην ελληνική γλώσσα της Αλεξάνδρειας, η Οικουμένη είναι μια ζώσα περιοχή, που αρδεύεται από τα ύδατα του ποταμού Νείλου, και η έρημος είναι η άγονη στερημένη από ζωή περιοχή, η ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ είναι ο καρπός της εξάπλωσης του ελληνισμού στη δύση.

Ο ελληνικός βίος έπλασε για πάντα την αρμονική σύνδεση της θάλασσας, του ουρανού και της γης, στα ιερά που ακόμη και σήμερα από το ακρωτήριο του κίονος στον Κρότωνα έως τον Στύλο κοντά στο Μοναστηράκι στην Καλαβρία, από την Σικελία μέχρι το Μερκούριο στα Βασιλικάτα, από την Καμπανία στην Απουλία, αποδεικνύουν αυτή την αδιαχώριστη ιερή ενότητα(,) που εντοπίζουμε, έστω και αν πρόκειται για λίγα ερείπια.

Προσεγγίστηκε και αποικήθηκε από τους αρχαίους Έλληνες μέσω θαλάσσιων επικίνδυνων εκστρατειών.

Ανάμεσα σε θάλασσα, ουρανό και γη η Μεγάλη Ελλάδα δεν αντιπροσωπεύει, λοιπόν, στην πραγματικότητα γεωγραφικά όρια αλλά συνθέτει την εξάπλωση στην Δύση του Οικουμενικού Ελληνισμού.

Για τους έλληνες όλη οι κατοικήσιμη γη δηλαδή η ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ και οποιοσδήποτε τόπος σημαδεμένος από την ελληνική παρουσία είναι στα ελληνικά του τόπου «Grecia», όπως ακόμη και σήμερα ονομάζονται περιοχές των πόλεων της ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ, όπως για παράδειγμα η ΓΚΡΕΤΣΙΑ σαλεντίνα ή γειτονιές πόλεων, όπως στο Κατανζάρο, την πρωτεύουσα της Καλαβρίας. Γκρετσία είναι το μέρος που επί αιώνες κατοικούσαν εκείνοι που κράτησαν τα ελληνικά.

Θυμάμαι ακόμη την έκπληξη που έδειχναν οι πρώτοι Έλληνες προσκυνητές στην Καλαβρία, όταν παρατηρούσαν το πόσο διαδεδομένη ήταν η επωνυμία Μεγάλη Ελλάδα, από το Πανεπιστήμιο, σε λεωφόρους, εστιατόρια, καταστήματα κλπ.

Ρωτούσαν: “Μα η ταυτότητά σας δεν δημιουργεί πολιτικά προβλήματα ανάμεσα σε δυό ευρωπαϊκούς λαούς;”

Η απάντηση είναι αρνητική..

Ο όρος Μεγάλη Ελλάδα δεν συνιστά νεωτερισμό, μα μαρτυρεί την αδιάκοπη συνείδηση του ανήκειν...Σε τι όμως; Η μεγαλοελληνική ταυτότητα δεν συνθέτει ένα πολιτικό κριτήριο αλλά πνευματικό και πολιτιστικό. Η εμβάθυνση σ’ αυτή την πραγματικότητα προϋποθέτει να ανακαλύψουμε και πάλι τις πνευματικές ρίζες, που ίσως να έχουν ταφεί αλλά δεν έχουν νεκρωθεί.

Η Μεγάλη Ελλάδα, παραμένει λοιπόν, ακόμη και σήμερα, μεγάλη όσον αφορά την εξάπλωση στη Δύση των αρχαίων ελληνικών αποικιών. Δεν συνθέτει ΔΙΑΣΠΟΡΑ, που εξαρτάται από την μητέρα-πατρίδα, μα αυτόνομη ακτινοβολία και άνθηση της οικουμενικής ελληνικότητας.

Ξένη σε τέτοιες προσεγγίσεις είναι η έννοια της ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ, που προέρχεται από τα θλιβερά γεγονότα που έζησε ο εβραϊκός λαός που στερήθηκε κατ’ επανάληψιν του Ναού του και της Ιερουσαλήμ, της πόλεως του Θεού, του Μεγάλου Βασιλέως. Ο ευσεβής Εβραίος επιθυμεί την επιστροφή στην Γη της Επαγγελίας, που ο Θεός μας έδωσε για πάντα στον Ιακώβ-Ισραήλ και στους απογόνους του εις τον αιώνα.

Ενώ η έννοια της διασποράς, είναι ξένη στις αρχαίες ελληνικές προσεγγίσεις, απαντάται όμως στο ιουδαϊκο-ελληνιστικό περιβάλλον. Η διασπορά προέρχεται κυρίως από τα τραυματικά γεγονότα που έζησε το εβραϊκό έθνος, που στερήθηκε δυό φορές την Αγία Πόλη Ιερουσαλήμ και τον Ναό, το μέρος που επέλεξε ο Θεός ως κατοικία Του.

Η βίαιη απομάκρυνση του ευσεβούς Ισραηλίτη από την γη που έδωσε ο Θεός στον Ιακώβ και τους απογόνους του, καθορίζει λοιπόν την συμμετοχή στην διασπορά των εβραϊκών κοινοτήτων, που δημιουργήθηκαν εκτός της γης της επαγγελίας.

Από τον 3ο αιώνα μετά Χριστόν, ο Πατριάρχης είναι ο Εθνάρχης του Ιουδαϊκού Λαού, που αναγνωρίζεται από τους Ρωμαίους Αυτοκράτορες.

Το πρώτο μισό του 5ου αιώνα, μετά το τέλος της ιουδαϊκής πατριαρχικής δυναστείας, ο Αυτοκράτορας Θεοδόσιος ο Μικρός, καλεί τον Πάπα της Ρώμης Άγιο Λέοντα, Οικουμενικό Πατριάρχη, αφού ήταν Επίσκοπος της Ρώμης, πρωτεύουσας της Οικουμενικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Το Ορθόδοξο Χριστιανικό Έθνος βρήκε έτσι τον Εθνάρχη του. Ο τίτλος προεκτείνεται από την αυτοκρατορική αυλή στον Επίσκοπο της Κωνσταντινούπολης, που επίσης είναι Πρωτεύουσα της Οικουμένης ως Νέα Ρώμη, και αναφέρεται στις «Νεαρές» του Ιουστινιανού στην

Πατριαρχική Πενταρχία, που αποτελούταν από τους 5 Πατριάρχες της Οικουμενικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Εκτός των άλλων, στο σχέδιο της Θείας Πρόνοιας(,) ο Ελληνισμός και ο Ιουδαϊσμός δεν υπήρξαν ξένοι στην αρχαιότητα: Η ελληνική μετάφραση της Αγίας Γραφής, τα έργα του Φίλωνος από την Αλεξάνδρεια μαρτυρούν αυτή την θείας έμπνευσης ετοιμασία για την ανακοίνωση του Ευαγγελίου στους λαούς που ακολουθούσαν εθνικές λατρείες στην ρωμαϊκή οικουμένη.

Με την Ανάσταση του Χριστού τερματίζεται, όπως είπε ο Κύριος στην Σαμαρείτιδα, (Ιωανν. 4:23), η αποκλειστικότητα του Ναού της Ιερουσαλήμ και της Αγίας Πόλης. Η λατρεία του Θεού εν πνεύματι και αληθεία, αποκλείει την ύπαρξη ενός ΙΕΡΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ(,) όλων των Εκκλησιών και εκ τούτου την χριστιανική έννοια της διασποράς που είναι ξένη προς την κανονική παράδοση της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Είναι σημαντικό να τονισθεί ότι από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ενώ οι εκκλησιαστικές δομές ανθούν στην αυτοκρατορία σε αρμονία με τη διοικητική οργάνωση της περιοχής, στην βάση των τοπικών εκκλησιών(,) προκύπτει η κανονική νομιμότητα των εκκλησιών που δημιουργήθηκαν σε εθνική βάση κατά τον 2ο κανόνα της 2ας Οικουμενικής Συνόδου.

Η πτώση της Αρχαίας Ρώμης στα χέρια των βαρβάρων και της Νέας Ρώμης στα χέρια των νέων βαρβάρων, δεν διασάλεψε ούτε την ακτινοβολία της Αλήθειας, ούτε την άνθιση της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Όπως τόνισε λίγο καιρό πριν ο Μητροπολίτης μας κ. Ιγνάτιος, “το Βυζάντιο αποτέλεσε το ανάχωμα που έσωσε την Ευρώπη.”

Παρά την άλωση, η Πόλις συνέχισε να ζει. Ο πολιτισμός της δεν εξαντλήθηκε στην χιλιετία που εγκαινίασε ο Άγιος Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ο Μέγας.

Τα τραγικά πολιτικά και εκκλησιαστικά γεγονότα δεν εμπόδισαν την διαρκή άνθιση αυτού του Πολιτισμού που είναι Ελληνικός, Οικουμενικός, Αληθινά Ορθόδοξος.

Αυτά τα στοιχεία του χριστιανικού πολιτισμού συνδέονται βαθιά: αληθινός επειδή ορθόδοξος, οικουμενικός γιατί απευθύνεται σε όλους τους λαούς, ελληνικός γιατί θεμελιώθηκε στην αποδοχή των διδαχών των Πατέρων της Εκκλησίας, άρα εκτός εδαφικών ορίων και ενωμένος από την ορθόδοξη χριστιανική πίστη.

Ανάμεσα στο τέλος της πρώτης και την αρχή της δευτέρας χιλιετίας, η ανάγκη

της ελεύθερης ομολογίας της Ορθόδοξης Πίστεως, αποτέλεσε το κριτήριο που ακολούθησαν οι Επίσκοποι από την Καλαβρία και την Σικελία, που συμμετείχαν στις Συνόδους στην Κωνσταντινούπολη, μετά την πτώση της Ρώμης στην κυριαρχία των Φράγκων. Επίσκοποι και κληρικοί καταγόμενοι από την Μεγάλη Ελλάδα, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην 2η Σύνοδο της Νικαίας, στην αποκατάσταση της λατρείας των Αγίων Εικόνων.

Από τον 12ο αιώνα η λατινική καταπίεση έφερε στην Ανατολή πρόσφυγες από εμάς, ανάμεσα στους οποίους τον Άγιο Νικηφόρο τον Μονάζοντα, φιλοκαλικό διδάσκαλο του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά και του Αγίου Βαρθολομαίου από την Σίμερη, αναμορφωτή της Μονής του Αγίου Βασιλείου στον αρσανά του Χιλανδαρίου στο Άγιον Όρος, τότε επονομαζόμενο “το Μοναστήρι του Καλαβρού.”

Αλλά και στους σκοτεινούς αιώνες που σημαδεύτηκαν από πολιτικές και θρησκευτικές αντιπαραθέσεις, δεν έλειψαν οι Επίσκοποι που από την Κωνσταντινούπολη ή την Οχρίδα έφτασαν σε μας στην Μεγάλη Ελλάδα για να χειροτονήσουν ιερείς και να ανακουφίσουν τους μετανάστες που ήρθαν από την Ανατολή ώστε να διασώσουν την ελληνορθόδοξη ταυτότητά τους.

Η προοδευτική γενικευμένη ανάκαμψη της ελληνο-ιταλικής ταυτότητας, από τη γη του Ότραντο μέχρι την Καλαβρία, μας έφερε τα τελευταία πενήντα χρόνια προσκυνητές στην Ελλάδα, ενώ Έλληνες έφτασαν μέχρι τα δυσπρόσιτα βουνά μας, όπου θαυμαστά επιβίωσε η αρχαία ελληνική γλώσσα των πατέρων μας. Αν η αρχαία γλώσσα μιλιέται σήμερα από λίγους, η προσκύνηση των Αγίων ελληνο-

ιταλών μοναχών και των άλλων που τιμούνται στην Ανατολή αντιπροσωπεύει σήμερα την κυρίαρχη κληρονομιά στην ταυτότητα της Μεγάλης Ελλάδας. Γι αυτό αυξήθηκε στις περιοχές μας η αγάπη για το Άγιον Όρος και για τα Μοναστήρια της Ελλάδας, έως το Δεκέμβριο του 1965, που ο Επίσκοπος Αιμιλιανός Θυμιάδης, ο οποίος έγινε Μητροπολίτης Καλαβρίας, ήρθε να επισκεφθεί την περιφέρειά μας.

Έγινε δεκτός με τιμές, ενώ οι Καλαβροί παρακολουθούσαν με συγκίνηση τον νεαρό ορθόδοξο επίσκοπο με έδρα το Ρήγιο, μπροστά στο δίλημμα να επισκεφθεί τις ανασκαφές στους Λοκρούς ή να ανέβει με τα πόδια σ' ένα απομονωμένο ελληνικό χωριό στο Ασπρομόντε. Επέλεξε το δυσκολότερο. Οι Έλληνές μας τον υποδέχθηκαν με χαρά αν και τον ρωτούσαν πώς μπορεί ο Ορθόδοξος Μητροπολίτης της Καλαβρίας να ζει στην Γενεύη και όχι κοντά τους.

Από τότε αναπτύχθηκε σ' εμάς η αγάπη για την Ελλάδα και ειδικά το Άγιον Όρος, όπου όσοι φτάσαμε προσκυνητές την δεκαετία του '70 και γίναμε δεκτοί με θερμή αγάπη. Προσωπικά γνώρισα την αγάπη και την αποδοχή του Αγίου Γέροντός μας Ιωσήφ Βατοπαιδινού, ο οποίος τότε βρισκόταν στη Νέα Σκήτη, και υπήρξε για μένα πατέρας και υπομονετικός οδηγός, παρά την ασίγαστη τάση μου για περιπλάνηση.

Αλλά ένας νέος λαμπρός Έλληνας φιλόλογος, που γνώρισα κατά τις σπουδές εξειδίκευσής του στη Ρώμη, ο οποίος αφού έγινε Μοναχός στην Μεγίστη Λαύρα του Αγίου Αθανασίου του Αγιορείτη, ήταν αυτός που εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Καλαβρία το 1994. Τον Σεπτέμβριο αυτής της χρονιάς, ο πατήρ Κοσμάς άνοιξε ξανά μετά από αιώνες το αρχαίο Μοναστήρι του Αγίου Ιωάννη του Θεριστή, στο Μπιβόντζι της Καλαβρίας. Το Καθολικόν ήταν τότε χωρίς σκεπή και πάτωμα, αφού λίγο πριν κατοικούταν από κοτούλες, ενώ στο Άγιον Βήμα ήταν κλεισμένες δύο κατσικούλες...

Η ανασύσταση του Ελληνορθόδοξου Μοναχισμού στην Καλαβρία οφείλεται στην ενθάρρυνση και την επίπονη υποστήριξη του αείμνηστου Αρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Παπαγεωργίου, πρώτου Ελληνορθόδοξου Μητροπολίτου Ιταλίας, δυναμικού υποστηρικτού της μοναχικής παρουσίας στην περιοχή. Ο Μητροπολίτης είχε πλήρη επίγνωση του κεντρικού ρόλου του Ορθοδόξου Μοναχισμού στην αφύπνιση της χριστιανικής ταυτότητας της Μεγάλης Ελλάδος. Έκπληκτοι οι Καλαβροί, είδαν στον π. Κοσμά, τον συνεχιστή των Αγίων Πατέρων από την Ανατολή που συνέχιζαν να προσκυνούν.

Δεν προκάλεσε βεβαίως λιγότερη συγκίνηση η ξαφνική ανακοίνωση του προσκυνήματος της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητας του Οικουμενικού Πατριάρχου της Κωνσταντινούπολης, που επρόκειτο να επιτελέσει στα Ορθόδοξα Μοναστήρια της Καλαβρίας και της Σικελίας την Πρώτη Αγία και Μεγάλη

Τεσσαρακοστή της Τρίτης Χιλιετίας, την άνοιξη του 2001.

Ο Πρόεδρος της Καλαβρίας με ρώτησε τότε: " Πώς πρέπει να τον υποδεχτώ για να τιμήσουμε Εκείνον και την ιστορία μας;"

Του απάντησα: " Ως Εθνάρχη, εφόσον είναι ο Πατριάρχης και Πνευματικός οδηγός όλου του ελληνικού λαού. Ο Οικουμενικός Πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης είναι ο Εθνάρχης του Ρωμέϊκου Έθνους, ο Προκαθήμενος στον οποίο αναφερόταν οι Καλαβροί Επίσκοποι, τους αιώνες της άνθισης του μοναχισμού και του χριστιανικού Ελληνισμού στην περιοχή μας.»

Κάποιοι συνιστούσαν να του αποδώσουμε ένα τιμητικό πανεπιστημιακό δίπλωμα. Αν και είπα ότι θα σκεφτώ την πιθανότητα, στην πραγματικότητα το άφησα να ξεχαστεί. Πίστευα πως μια τέτοια τελετή θα έκανε τον ταπεινό λαό μας της Καλαβρίας να δει τον Πατριάρχη μας μάλλον ως έναν Ακαδημαϊκό και όχι ως τον Ποιμένα που ακολούθησε με ενθουσιασμό τις 5 ημέρες του ακούραστου προσκυνήματός του στα ιερά μας χώματα.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης δεν έδωσε συνεντεύξεις τύπου, ούτε δηλώσεις, αλλά ευλογούσε όσους του το ζητούσαν και συνάντησε αδελφικά ρωμαιοκαθολικούς επισκόπους των περιοχών που επισκέφθηκε.

Ο Παναγιώτατος ευλόγησε την επαναλειτουργία των Ιερών Μονών του Αγίου Ηλία στο σπήλαιο του Μελικουκκά, των Αγίων Ηλία και Φιλαρέτου στην Σεμινάρα της Καλαβρίας, και του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στο Μαντανίτσι της Σικελίας.

Δεν μπορούμε βεβαίως να κρύψουμε ότι μερικά από τα Μοναστήρια αυτά δεν φιλοξενούν πλέον μοναχούς, αλλά η έστω σύντομη επαναλειτουργία τους, ξύπνησε στους κατοίκους της Μεγάλης Ελλάδας την προσοχή στους αδιάρρηκτους πνευματικούς δεσμούς ανάμεσα στην περιοχή μας και την Ελλάδα.

Παρά τις δυσκολίες, άλλα Μοναστήρια, συνεχίζουν να ανθίζουν, όπως των Αγίων Ηλία και Φιλαρέτου στη Σεμινάρα, χάρις στους κόπους της Μαυροβούνιας Ηγουμένης Στεφανίας που είναι ο φύλακας του.

Κυρίως όμως η μοναστική παράδοση της Μεγάλης Ελλάδας ακτινοβολεί από το Μοναστήρι του Αγίου Ιωάννη του Θεριστή στο Μπιβόντζι της Καλαβρίας, συνεχίζοντας τις σταθερές πνευματικές ρίζες που φύτευσαν οι δύο Έλληνες Αγιορείτες πατέρες, Κοσμάς Παπαπέτρου και Γεννάδιος Ντελής, που κοπίασαν, για την αναγέννηση της Μονής από το 1994 έως το 2008. Όπως ο σπόρος που θάβεται στη γη και πεθαίνει για να δώσει ζωή, έτσι και οι θυσίες των δύο αγιορειτών-ερημιτών ασκητών, συνεχίζουν να δίνουν καρπούς, ενώ ο π. Κοσμάς ήδη

αναπαύεται στο Άγιον Όρος όπου εκοιμήθη ξαφνικά το 2010, σύμφωνα με την επιθυμία του να απολαύσει τις υποσχέσεις που έδωσε η Παναγία η Πορταΐτισσα στον Άγιο Μοναχό Γαβριήλ της Μονής Ιβήρων.

Σήμερα το Μοναστήρι του Θεριστή δεν είναι πλέον μια έρημος όπως στον καιρό των πατέρων Κοσμά και Γενναδίου, αλλά το πιο ακμάζον Ορθόδοξο Κοινόβιο στην Ιταλία. Η αδελφότητα αποτελείται από Ρουμάνους που ασκούνται στην μοναχική ζωή. Συνεχίζει, λοιπόν, η ακτινοβολία του πολιτισμού που παραμένει ελληνικός, οικουμενικός και ορθόδοξος. Στο Μοναστήρι έρχονται, μετανάστες που ζουν στην Καλαβρία από όλα τα ορθόδοξα έθνη, (Ουκρανοί, Ρουμάνοι, Γεωργιανοί, Βούλγαροι κλπ). Αυτοί διαποιμαίνονται από τους ιερείς οι οποίοι εστάλησαν κυρίως από την Μητρόπολη Ιταλίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου και τα άλλα Πατριαρχεία.

Στερημένοι έως πρόσφατα υποστήριξης, αυτοί οι ταπεινοί πιστοί γίνονται συχνά εύκολο θήραμα της ετερόδοξης προπαγάνδας, ιδιαιτέρως από μέρους των Ουνιτών κληρικών που εμφανίζονται ψευδώς ως Ορθόδοξοι.

Η δυνατότητα να επισκέπτονται όποτε μπορούν τα Ορθόδοξα Μοναστήρια, αποτελεί γι' αυτούς την ευκαιρία να μην χάσουν την Αγία και Ορθόδοξη πίστη ή να απομονωθούν σε εθνικές διασπορές που έχουν εγκαταλειφθεί θρησκευτικά.

Όπως διαπίστωσα, η μοναστική παρουσία, είναι αυτή που κυρίως ικανοποιεί την επιθυμία για πνευματική συνείδηση όσον αφορά τους Ορθοδόξους μετανάστες αλλά και τους πληθυσμούς της Μεγάλης Ελλάδας.

Οι Καλαβροί αφυπνίζονται από τον ζήλο των Ορθοδόξων μεταναστών, που είναι πρόθυμοι να συμμετάσχουν σε αγρυπνίες στα μοναστήρια, τα οποία λειτουργούν ή παραμένουν κλειστά, όποτε οι συνθήκες της εργασίας ή των άλλων δυσκολιών της ζωής τους το επιτρέπουν.

Γι' αυτό βρίσκομαι εδώ, για να ευχαριστήσω εκ μέρους των Ιταλών επιγόνων των αρχαίων και των νέων Μεγαλοελλαδιτών, δηλαδή των Ορθοδόξων πιστών, που ήρθαν για λόγους εργασίας να εγκατασταθούν στην Μεγάλη Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες.

Ευχαριστούμε τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας Ιγνάτιο, αλλά και αρκετούς άλλους Έλληνες επισκόπους, για τη διαρκή και επίπονη υποστήριξη της Ορθόδοξης παρουσίας στην Μεγάλη Ελλάδα. Είτε είναι εν ζωή είτε ήδη βρίσκονται τον ουρανό, όπως ο Αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος που με τον π. Κοσμά αποκαλούσαμε Αρχιεπίσκοπο πάσης Ελλάδος και Μεγάλης Ελλάδος, παρακολουθούν την καρποφόρηση του αγώνα για την αναγέννηση της Ορθοδοξίας στην οποία συνέβαλαν τα μέγιστα.

Ευχαριστούμε τις Αγιορειτικές Μονές που εξακολουθούν να υποδέχονται προσκυνητές από την Μεγάλη Ελλάδα.

Επιτρέψτε μου να εκφράσω την βαθύτατη συγκίνησή μου για την παρουσία εδώ του Αγίου μου Ηγουμένου και Γέροντος, Εφραίμ Βατοπαιδινού, ο οποίος με αγάπη αναμένει την οριστική επιστροφή εμού του ασθενούς στο λιμάνι της μετανοίας μου.

Ήδη 70 ετών αρχίζω να καταλαβαίνω πόσα έχω χάσει μη ευρισκόμενος ακόμη κοντά του, χωρίς παράλληλα να κερδίσω τίποτε πνευματικά.

Ευχαριστούμε τα μοναστήρια που εξακολουθούν να προσφέρουν απλόχερα για την ανέγερση εκκλησιών, όπως αυτή του Αγίου Αποστόλου Παύλου, στο Ρήγιο της Καλαβρίας, που έγινε με την βοήθεια της Μονής του Παρακλήτου στον Ωρωπό.

Σίγουρα όχι ως τελευταίους, ευχαριστούμε τους προσκυνητές που συνεχίζουν να μας γεμίζουν χαρά με τις επισκέψεις τους: Ελάτε, γυρίστε Πατέρες και αδελφοί στην Μεγάλη Ελλάδα, μην πηγαίνετε σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αλλά παραμείνετε σας παρακαλούμε στον ατέλειωτο ελληνικό χώρο.

Ο Σύλογος ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΒΡΙΑ προσκαλεί μοναχούς, Έλληνες αλλά και από όλα τα Ορθόδοξα Πατριαρχεία, κυρίως απο αυτά που έχουν ήδη ποίμνιο εδώ, να ανοίξουν ως μετόχια, αρχαία μοναστήρια στις περιοχές μας. Αν και η φτώχεια της Καλαβρίας δεν βοηθάει στην διαβίωση εγγάμων κληρικών, που αποστέλλονται με δυσκολίες από την Ιερά Μητρόπολη Ιταλίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ή από άλλα Πατριαρχεία ως εφημέριοι για τους μετανάστες, ο πνευματικός πλούτος της περιοχής διευκολύνει την μοναχική ζωή, έτσι ώστε να βοηθηθούν οι Ορθόδοξοι πιστοί και να τραφεί η πνευματική άνθιση της Μεγάλης Ελλάδας.

Δεν υπάρχουν εθνικές διαφορές εν Χριστώ Ιησού. Η Παρουσία Ορθοδόξων μοναχών από διάφορους λαούς καταδεικνύει διαρκώς πως ο Ελληνικός πολιτισμός παραμένει πάντοτε το πνευματικό υπόβαθρο.

Οι πατέρες του Αγίου Ιωάννου Θεριστή που συμπλήρωσαν πλέον δεκαετή παρουσία

εκεί, θρέφονται πνευματικά από αυτές τις ρίζες. Αξιοσημείωτο επίσης είναι πως για πρώτη φορά στην Μεγάλη Ελλάδα, η Ιερά Μονή του Αγίου Ιωάννου του Θερισού, προγραμματίζει για φέτος για όλο τον Ιούλιο το πρώτο τμήμα διδασκαλίας της ελληνικής γλώσσας με συμμετοχή των πατέρων και όσων άλλων δήλωσαν ότι ενδιαφέρονται.

Ζητάμε την βοήθειά σας για να βρούμε καθηγητή ή καθηγήτρια που θα εγγυηθεί την διενέργεια του μαθήματος σύμφωνα με τις ορθόδοξες παραδόσεις οι οποίες εγγυώνται την συνέχεια του πολιτισμού στην Μεγάλη Ελλάδα.

Όταν έλαβα την πρόσκληση σκέφθηκα αμέσως να μην ανταποκριθώ: Σκέφτηκα, τι πρέπει να πω; Τι μπορώ να πώ; Στη συνέχεια αισθάνθηκα καθήκον μου να έρθω, έστω και με άδεια χέρια, για να εκφράσω δημοσίως τις ευχαριστίες μου στο Θεό για όλες τις δωρεές και την ευγνωμοσύνη μου στον Μητροπολίτη μας κ. Ιγνάτιο που με δέχτηκε για χρόνια στον Ιερό Κλήρο αυτής της Αγίας Μητρόπολης, και στον Ηγούμενό μου Εφραίμ που με συμπεριέλαβε στην Βατοπαιδινή Αδελφότητα και δεν με εγκατέλειψε ποτέ ούτε με απομάκρυνε, μέσα στην πατρική του συγχωρητικότητα παρά τις ευθύνες μου.

Προσεύχομαι στους Αγίους:

Ηλία τον Νέο και τον Σπηλαιώτη, Φιλάρετο τον Κηπουρό, Νικόδημο της Μάμμολα, Ιωάννη τον Θεριστή, Λουκά της Ντεμένα, Νείλο του Ροσσάνο, Φαντίνο τον παλαιό και τον νέο, Νικηφόρο τον μυροβλήτη και τον Μονάζοντα και Λουκά του Μελικουκκά, ατρόμητους υπερασπιστές της Ορθοδοξίας, ομού με αμέτρητους άλλους Αγίους γνωστούς στον Θεό, να Σας ευλογούν και να Σας στηρίζουν στα καλά Σας έργα, Προς Δόξαν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και της Εκκλησίας του!

ΑΜΗΝ!

Σας καλώ να σηκωθείτε και να ψάλλετε μαζί μας το Απολυτίκιον των Αγίων Πατέρων της Μεγάλης Ελλάδος.

Άπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Καλαβρίας πατέρας καὶ ἀγγέλους ἐν σώματι, Ὁμολογητὰς καὶ Ὁσίους, Ἱεράρχας καὶ Μάρτυρας, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετάς. Των Ορέων πληθὺς πᾶσα τῶν Μοναστῶν, κραυγάζοντες ὁμοφώνως· δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ἐν κινδύνοις ἡμῶν προστάτας δείξαντι.